

סצנות מזיכרון

יקטרינה בורינדין

הגלריה
בבארי

טצנות מזיכרון

יקטרינה בורינדין

סצנות מזיכרון

יקטרינה בורינדין

הגלריה בקיבוץ בארי, מרץ - אפריל 2018

תערוכה

אוצרת: סופי ברזון מקאי

קטלוג

טקסט: סופי ברזון מקאי

תרגום: סופי ברזון מקאי

עיצוב והפקה: יעל פרולוב

הדפסה: דפוס זיידמן

תודות:

תודה מכל הלב

ליהודית גואטה ויובל טבול על הליווי והתמיכה בפרוייקט

ליעל פרולוב על העיצוב הגרפי המקצועי והתוצאה המיוחדת

ולסופי ברזון מקאי וזיוה ילין על ההזדמנות והאמונה.

© יקטרינה בורינדין, 2018

הוצאת הקטלוג התאפשרה הודות לתמיכת הגלריה בקיבוץ בארי

כל אדם הם תנועה מתמדת מהילדות אל תוך הנערות, הבררות והזקנה. בזמן שחולף העבר של כולנו עובר טרנספורמציה מתמשכת בזיכרון האישי ומתקבע כארץ מסתורית ובלתי נגישה. באופן הזה כל בני האדם שותפים לאותו גורל, מוגלים מארץ ילדותנו.

סופי ברזון מקאי, אוצרת התערוכה

והמרחב לתוך עצמם.

במשפטים פשוטים אפשר לנסח את סיפורה של קטיה ככזה של היפרדות והתמזגות. הקטיעה הטראומטית שנובעת מההגירה היא בעיקרה חוויה של בדידות. יש בה קלות משקל בלתי נסבלת, בקיום עם אובדן נקודת האחיזה. אובדן האוריינטציה הוא לא רק גיאוגרפי, אלא גם אובדן של הקצב הפנימי, שלפני כל זה, היה בהרמוניה עם הסביבה. הפתרון היחיד לו הוא ארגון מחדש של הזהות. זהו תהליך מתמשך וההחלמה איטית ולא מסתיימת לעולם. עבודתה, מעבר להתרפקות רומנטית על העבר, היא תהליך מיפוי של טופוגרפיה פנימית. צילומיה אינם אירועים מבודדים שנשלפו מתוך רצף קוהרנטי, הם מטפלים בחוויה שמטבעה הטראומטי, הושלכה החוצה כגוף אחד מהשיטפון הדוהר של ההיסטוריה האישית. קטיה חוזרת לליפצק על מנת להטיל עוגנים קטנים, כל תמונה היא קרס נעוץ במארג הנזיל של הזיכרון והזמן. היא עורכת וממקמת אותם ברצף נרטיבי, מאפשרת לחוויית ההגירה לעבור אינטגרציה לתוך הקשרים רחבים של חייה. העבודות ארוכות היטב בתוך גבולות המסגרת והופכות לקפסולות זמן קטנות שמזמינות לעבור בשערן, כמו חור תולעת אל יקום מקביל. אלו עולמות מחזרים שנקודת המבט עליהם היא דואלית ולא יציבה- נמצאת בו זמנית מחוץ אך גם בתוך רגע ספציפי, שהרי הם זיכרונותיה בכל זאת, אך הם רשומים בנפשה באופן אחר מכל הזיכרונות.

עבודת הוידאו שלה, שנדמית בתחילה כצילום סטילס שקפא בהפרדתו מהטחינה האיטית של הזמן, מפשירה ונושמת לרווחה בדברים המופקעים ליד המקרה- אדוות קטנות של מים, פרפר קטן, בית חזה חשוף עולה ויורד, מצמוץ עיניים. יש בה התנגדות לשערי העבר שנסגרו, לחוסר נגישותו, כמו גם לזמן שקפא על שמריו, ולא רק זה שמתקיים במדיום הצילומי עצמו. כי כעת בבגרותה, המרחק מ"שם", מהמקום ממנו באה, נמדד לא רק בקילומטרים אלא גם בימים, חודשים ושנים. יש בצילומיה אמיתות שברמה מסוימת הן ביטוי של המצב האנושי. חייו של

יקטרינה בורינדין, בוגרת החוג לתקשורת צילומית במכללת הדסה, מציגה בגלריה בבארי את תערוכת היחיד הראשונה שלה- "סצנות מזיכרון". קטיה מציגה גוף עבודות מגובש המורכב מצילומי סטילס, חלקם בקופסאות אור, חלקם בהדפסות גדולות מימדים, לצד עבודות וידאו. כולם צולמו במהלך שני ביקורים בליפצק- עיר הולדתה ברוסיה ממנה היגרה בילדותה עם הוריה לישראל.

"המסע שלי מתחיל בגיל 10" היא כותבת. "הוריי מחליטים לעזוב את רוסיה ולעלות לישראל. נדמה היה לי שאינני זוכרת דבר מאותם רגעים אחרונים שבהם התבקשתי להיפרד מהמשפחה והחברים ופשוט לקום וללכת. ללכת מבלי להביט לאחור בציפייה לעתיד טוב יותר. העלייה לארץ גבתה מחיר כבד- ניסיתי להחניק בכל כוחי שפה וזהות בכדי להרגיש שייכת... בתיווכו של מבט בוגר ומקבל יותר אני חוזרת שוב לעיר שבה נולדתי, ליפצק, למסע בעקבות הילדה הקטנה שנשארה שם".

בהפקה עם קווים קולנועיים כמעט ומודעות אסתטית הדוקה ומוקפדת, מרכיבה קטיה פאזל של אנשים, אירועים, מקומות ומשמעויות. היא מתעדת את מה שהיה אז וישנו גם היום- סבתה שנשארה שם, נופים, רחובות ובתים, ומספרת את המדומיין שלא ניתן לתעדו. לנעלי ההבזקים הקטנים של מה שהרכיב את החיים שהיו ונגמרו, נכנסות דמויות סיפוריות ומקומות שהיו יכולים להיות היא ושלה. היא תקרא להם "זיכרונות מאומצים". דימויים תותבים במקום הזיכרונות שאין להם ייצוג. גן ילדים, כבשה וחזיר. מיטת בובות קטנה. פורטרט של זוג ילדים- האחים שלא היו לה. ביניהם אפשר למצוא הבלחות של ילדות תמימה, לפעמים מנוכרת, לפעמים מלאת הרהורים, בארץ שלעתים מקבלת אותה אל חיקה ולעתים זרה לה. מוטבעת בהם שקיעה באשליה עוצמתית של ממשיות, כמיהה גדולה להקים לתחייה את אותם חלומות בהקיץ, להיטמע כליל בתוך מגרש המשחקים שהיא עכשיו בונה. כך, שאם רק תרצה חזק מספיק, תוכל לעשות את הבלתי אפשרי- לקפל את הזמן

"...When I indulge the whims of nostalgia, And daydream bittersweet scenarios of what might have been..."

(Duane Michaels, "The House I Once Called Home", 2003)

**“...When I indulge the whims of nostalgia,
And daydream bittersweet scenarios of what might have been...”**

(Duane Michaels, “The House I Once Called Home”, 2003)

Ekaterina Bourindin, Hadassa College - Photographic Communications graduate, is showing her first solo exhibition at Be’eri Gallery - “Scenes from a Memory”. Kate is exhibiting a well formed body of work, made out of large scaled photographs and a video-art, photographed and filmed in her Russian hometown, from which she immigrated to Israel with her parents as a child.

“When I was 10 years old my journey began” she writes. “My parents decided to leave Russia and immigrate to Israel. I thought I remembered nothing from the final moments in which I was asked to say goodbye to my family and friends and leave, without looking back, hoping for a better future. But there was a price to pay. Trying to belong, I had to discard my former identity and language... Today, with a mature and more accepting view of my life, I return to my hometown, Lipetsk, following the traces of the young child I left behind.”

Kate collects the pieces of her broken past in a highly esthetic cinematic production, putting together a puzzle made out of people, events, places and meanings. She photographed what was there then, and is still there now - her grandmother who stayed behind, landscapes, streets and houses, and tells the story of the imaginary that cannot be documented. The bright flashes of what her childhood was made up of manifest in story-like characters and places that could be herself or belong to her. She calls them “Adopted Memories”, prosthetic images replacing the memories that have no representation. A kindergarten, sheep and a pig. They all flicker with childhood innocence, alienated at times, contemplative at others, in a land that cradles her presence but is also estranged. Her images hold a powerful illusion of reality, a soft longing to revive her daydreams, to be immersed completely in the playground of her childhood. So, if she tries hard enough, she can accomplish the impossible and fold space and time.

In simple words Kate’s story can be described as one of separating and merging. A core of loneliness lies at the heart of emigration. A disruptive trauma, resulting in an intolerable remote and disoriented feeling. The loss of orientation is not only geographic, but also of the internal rhythm that before all of this was in harmony with the surroundings. Healing needs to be done, and it is a long, never-ending journey of rearranging the identity. Kate’s work does not derive from nostalgic indulgence, rather it is motivated by a therapeutic remapping her inner topography. Her photographs are not a representation of random events, removed from a coherent continuum. They relate to a traumatic experience that by nature was flushed out as a whole from the ever flowing river of her personal history. Kate returns to Lipetsk to throw minute anchors, each image is a hook attached to the fluid fabric of time and space. Her memories are edited and arranged in a narrative, enabling the experience of immigration to be integrated into the broader context of her life. Her photographs are packed tightly inside their frames. Resembling little time capsules, or wormholes to parallel universes, they invite us to pass through their gates. The point of view on those strange worlds is fluid and unstable - simultaneously inside and outside a specific moment, since they are her personal memories, but they registered differently in her mind.

Kate’s video art , resembles at first sight still images frozen in their separation from time. Then it thaws and with almost a sigh of relief - there are the fluttering wings of a white butterfly, a bare chest breathes, eyes slowly blink. She resists the barred gates of her past as well as time that has come to a halt, and not only that of the photographic medium. Since now in her adulthood, distance from “there”, from the place she came from, is measured not only in kilometers, but in days, months and years. Her work reveals a universal truth about the

human condition. Our life is a continuous movement from childhood towards adulthood and old age. With the passing of time our past transforms in our awareness, morphing into a mysterious, inaccessible realm. In that sense all of us humans share the same fate - exiled from the land of our childhood.

Sofie Berzon MacKie, exhibition curator

Scenes from a Memory

Ekaterina Bourindine

Kibbutz Be'eri Gallery, March-April 2018

Exhibition

Curator: Sofie Berzon MacKie

Catalogue

Text: Sofie Berzon MacKie

Translation: Sofie Berzon MacKie

Design and Production: Yael Frolow

Printing: Zeidman

Acknowledgments:

I would like to thank

Sofie Berzon MacKie and Ziva Jelin for the opportunity and having faith in me

Yael Frolow for her exceptional work and beautiful outcome

Yehudit Geutta and Yuval Tebol for their support and guidance while working on this project.

© Ekaterina Bourindine, 2018

This catalogue was printed with the support of Kibbutz Be'eri Gallery

SCENES FROM A MEMORY

Ekaterina Bourindine

SCENES FROM A MEMORY

Ekaterina Bourindine